

440Clàssica&Jazz | Oriol Pérez Treviño | Actualitzat el 10/11/2017 a les 10:00

Così fan tutte, un perdó amorós

Crònica de la representació de 'Così fan tutte' al Teatre Kursaal de Manresa

Così fan tutte, en la producció d'Amics de l'Òpera | Arxiu Amics de l'Òpera de Sabadell

La nova proposta d'Òpera a Catalunya va passar, diumenge passat, pel Kursaal de Manresa amb *Così fan tutte*, de **Mozart**. Un títol del qual, curiosament, vam poder gaudir el maig del 2010 al mateix teatre manresà en una producció que va portar idèntiques direccions musical i escènica: **Daniel Gil de Tejada** i **Pau Monteverde**, respectivament.

Si en aquell cas hi va haver el concurs d'importants veus com ara les de **Gemma Coma-Alabert** o **Enric Serra**, en aquest hem pogut tornar a gaudir d'un elenc de veus que demostra com, progressivament, van confirmant-se els projectes d'escoles de música superiors del nostre país, com el Conservatori Superior del Liceu o l'ESMUC, que era representat per una interessant i bella veu de tenor, la de **Joan Francesc Folqué**, deixeble de la manresana **Mireia Pintó**.

Des de l'estrena al Burgtheater de Viena, *Così* o sia *La sucola degli amanti* ha donat lloc a equívocs com ara considerar-se una simple *opera buffa* quan, en realitat, es tracta d'un *dramma giocoso*. La diferència apunta com darrere l'argument divertit hi ha una profunda introspecció de dues temàtiques sempre presents en les obres de **Mozart** amb llibret de **Lorenzo Da Ponte**: l'amor i el perdó.

Com ja ens va ensenyar l'erudit musicòleg H.C.Robbins Landon, *Così* és el suprem paradigma del perdó amorós de **Mozart**, ja que en aquest títol, considerat com la més perfecta musicalment de les seves òperes, és on més s'ha de perdonar i, conseqüentment, on hi ha una major exigència de l'amor veritable.

Una lectura en aquesta direcció demana una lectura molt més profunda i punyent que la que vam tenir diumenge. Sense defugir mai de la correcció estilística i vocal pròpies d'Òpera a Catalunya, cert és que tot va quedar en una superficialitat que, tanmateix, costa de comprendre per part dels dos directors que set anys abans ja havien abordat aquest mateix títol. Tot va anar fluint en una direcció desproveïda de caràcter i psicologia que ho va convertir en un mer entreteniment. I és aquí on vam adonar-nos que *Così* és molt *Così*. Aquest excés de títol va esquitxar la mateixa **Orquestra Simfònica del Vallès**, que va complir, però no va deixar entreveure la brillantor i genialitat de l'orquestració mozartiana.

Sense menysvalorar la labor encomiable d'Òpera a Catalunya, ens preguntem si no és hora de començar a demanar una mica més d'ambició a aquest projecte per assolir uns resultats que s'ajustin més al que és essencialment *Così*: el testimoni del mateix **Mozart** del seu perdó amorós a la seva esposa, **Constanze Weber**, com així ho va deixar escrit en una carta de l'agost de 1789, quatre mesos abans de l'estrena de *Così*, on, entre altres frases, va escriure "només la conducta sensata d'una dona lliga l'home amb argolles de ferro".